

Балалық шақ – адамның өміріндегі ең мөлдір, ең аңғал, ең шынайы кезең. Ол – уайымсыз өткен күндердің жұпар иісі, алаңсыз күлкінің сыңғыры, кешкі самалмен бірге тербелген қиялдың қанаты. Балалық шақ – қайтып келмейтін, бірақ жүректен ешқашан өшпейтін алтын дәурен.

Есіме ауылдың шаң басқан қара жолы түседі. Жалаңаяқ жүгірген жазғы күндер, күнге күйіп, маңдайдан аққан терге қарамай, асыр салып ойнаған сәттер... Кеш бата үйге шақырған ананың дауысы – әлемдегі ең мейірімді үн еді. Сол үннің астарында алаңдау да, махаббат та, шексіз қамқорлық та жататын. Бала жүрек оны толық түсінбесе де, сезінетін.

Балалық шақтың аспаны да бөлек еді. Ол аспан әлдеқайда биік, бұлттары аппақ, ал армандар шексіз болатын. Біз кішкентай ғана дүниемізді үлкен әлемге балап, әр күнді жаңалыққа толы ертегіге айналдыратынбыз. Жаңбырдан кейінгі шалшық су бізге теңіз болып көрінетін, ал ауладағы ағаш – алып кеме секілді еді. Қиялымызға шек жоқ, сенімімізге күмән жоқ болатын.

Сол бір ыстық естеліктер жүректің түкпірінде әлі де тірі. Өкенің иығына отырып, биіктен қараған сәт – өзіңді әлемнің ең бақытты адамы сезінетін кез. Өженің ертегісі – түнгі жұлдыздармен жарысып, жанды тербейтін ғажайып әлем. Қарапайым ғана сәттердің өзі шексіз қуаныш сыйлайтын.

Уақыт өте келе адам есейеді, жауапкершілік артады, өмір күрделене түседі. Бірақ балалық шақтың жылуы жанымызды әрдайым жылытып тұрады. Қиын сәттерде сол аңғал күлкіні, сол алаңсыз күндерді еске алу – жүрекке демеу, жанға тыныштық береді. Балалық шақ – біздің ішкі жарығымыз. Ол бізді мейірімді болуға, шынайы күлуге, сенуге үйретті. Мүмкін, нағыз бақыт дегеніміз – сол бала көңілді жоғалтпай, есейген шағымызда да жүректе сақтай білу шығар.

Балалық шақ – өткен күн емес, ол – жүректе мәңгі қалған жылы із.